

Že klije

Iz evangelija po Luku 13,1-9

V soboto je učil v neki shodnici. In glej, tam je bila tudi žena, ki je že osemnajst let imela duha bolezn. Bila je sključena in se sploh ni mogla vzravnati. Ko jo je Jezus videl, jo je poklical k sebi in ji rekel: »Žena, rešena si svoje bolezn.« Položil je nanjo roke in takoj se je vzravnala in slavila Boga.

Oglasil pa se je predstojnik shodnice. Nejevoljen je bil, ker jo je Jezus ozdravil v soboto, in je govoril množici: »Šest dni je, v katerih je treba delati. Ob teh dneh torej prihajajte in se dajajte zdraviti, ne pa na sobotni dan.« Gospod pa mu je odgovoril: »Hinavci! Ali ne odveže vsak od vas v soboto svojega vola ali osla od jasli in ga žene napajat? Te pa, ki je Abrahamova hči in jo je satan zvezal za – poslušajte – osemnajst let, ni bilo potrebno rešiti te vezi na sobotni dan?« Ko je to govoril, je bilo vse njegove nasprotnike sram, vsa množica pa se je veselila vseh veličastnih reči, ki jih je delal.

Tedaj je govoril: »Čému je podobno Božje kraljestvo in čému naj ga primerjam? Podobno je gorčičnemu zrnu, ki ga je človek vzel in vsejal na svojem vrtu. Zrastlo je in se razvilo v drevo in ptice neba so gnezdile na njegovih vejah.«

In spet je rekel: »Čému naj primerjam Božje kraljestvo? Podobno je kvasu, ki ga je vzela žena in ga umesila v tri merice moke, dokler se ni vse prekvasilo.«

... da bi skrbel za kal novega življenja, njegovo Besedo v tebi, družini, bratstvu ...

⊕ Človek lahko živi v Božji hiši, vendar še vedno ostaja paraliziran. Na sobotni dan, ko je učil v shodnici, se je Jezus srečal z življenjem neke žene, ki je bila sključena pod težo bremena, nevidnega za oči ljudi, vendar očitnega za Božje oči. Ta žena je s svojimi osemnajstimi leti sključenosti simbol sterilnosti postave. Osemnajst je enako šest krat tri, je grenek sad potrjenega človeškega napora, ki je nesmiseln. Šest je število človeka, ki sam ne zmore uživati v blagih in v počitku sedmega dne, kar je umetnost, ki pripada Bogu – z veseljem jo podarja in je ne izroča kot nagrado ali povračilo. Jezus ženo razveže tako, da jo pokliče k sebi in se je dotakne s svojimi rokami. Žena je rešena, zato ker je ljubljena, ker je sprejeta v odnos, ki jo dvigne iz frustracije sterilnega in obsojajočega upoštevanja postave.

⊕ V čem je hinavščina predstojnika shodnice in drugih, ki ogorčeno spremljajo osvoboditev žene? Ljubezen ne prenese predpisov, ni delo, ki ga je treba opraviti, dolžnost, zaradi katere je treba potrpeti. Za Boga je ljubezen užitek in zanj ne obstajajo časovne in prostorske omejitve. Sin pozna Očeta in se od Njega uči, da je za ljubezen vedno pravi trenutek. Tudi ta žena je Abrahamova hči, torej dedinja oblube. Tudi zanjo je Oče pripravil deželo, v kateri tečeta mleko in med, večno zavezo, ki se ne bo nikoli končala, dar rodovitnosti in potomstva. Vse to dobrine so v njegovem Sinu. Kakor se vol in osel odžejata pri vodnjaku, tako ima tudi ta žena pravico piti živo vodo, ki ji jo podarja Kristus. Ogorčenje na obrazu tistega, ki s sprevrženim in hinavskim srcem prenaša suženjstvo bratov in sester. Vriskanje v srcu tistega, ki se zna radovati vstajenja bratov in sester in slaviti Boga za veličastna dela, ki jih vedno znova vrši.

⊕ Ta žena je razodetje božjega kraljestva in tega, kako prihaja. Potem ko ji Jezus z njenih krhkih ramen odvzame neznosno in nesmiselno breme, jo primerja z gorčičnim zrnem in ščepcem kvasa. Majhna je, vendar ko je vzeta in posejana, postane veliko drevo, ki je zmožno številnim izkazati isto ljubezen, ki jo je bila sama deležna. Ona, ki je bila gostja Sina, postane hiša za druge, prostor, kjer si lahko ptice neba spletejo gnezdo in si malo odpočijejo. Božje kraljestvo raste, saj ga tisti, ki ga srečajo, vrnejo svojim bratom in sestram, saj bolj verjamejo v upanje, ki ga Oče polaga v vsakega

izmed nas, kot v svoje šibke moči. Drevesu se ni treba truditi, da bi sprejelo ptice – preprosto da na razpolago to, kar je in kar ima. Včasih mislimo, da moramo odkriti nove poti, če želimo ljubiti. Dovolj je, da začnemo pri tem, kar že smo in že imamo – eno sobo več, uro časa, predmet, ki si ga študiral ...

☪ Tri merice tehtajo skoraj petdeset kil. Pa vendar ima ščepec kvasa moč, da prekvasi vso to moko. Skrivnost je v modrosti žene in krotkosti kvasa. Prva pozna potencial kvasa in ga z zaupanjem izroči moki. Ve, da bi vsak posebej ostal to, kar je, če pa se zmešata, združita, postaneta nekaj novega, predvsem pa dobrega. Kvas, ki se izroči moki, izgubi svojo grenkobo, moka pa pridobi okus. Tako torej prihaja Božje kraljestvu – samo če izgubimo same sebe, ker se pomešamo z drugimi, postanemo okusni, protagonisti nove zgodbe, ki je zmožna nahraniti brate in sestre. Danes nas Jezus vabi, da bi se pomešali ...

Za poglobitev ... če želiš.

»/.../ čutimo izziv, da bi odkrili in posredovali 'mistiko', ki je v tem, da živimo skupaj, da se pomešamo med druge, se med seboj srečujemo, se držimo za roke, se opiramo drug na drugega, da smo deležni te nekoliko zmedene množice, ki se more spremeniti v pravo izkušnjo bratstva, v solidarno karavano, v sveto romanje. Na ta način se največje možnosti komunikacije lahko izkažejo za največje možnosti srečanja in solidarnosti med vsemi. Če bi mogli slediti tej poti, bi bilo to nekaj zelo dobrega, zelo zdravnega, zelo osvobajajočega, veliko izvir upanja!«

(papež Frančišek, Apostolska spodbuda Veselje evangelija)